

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

tiger os med det problem, hvad man kan gøre i det hele taget. Foreløbig har vi altså fundet det nødvendigt og særdeles påkrævet at gå i gang med skatteproblemet, det, der for os er det mest nærliggende og lovgivningsmæssigt mest håndterlige. Vi kan ikke nøjes med at tale om alle mulige andre ting, når vi ved, at der i alle hovedeksport-erhverv oparbejdes en stemning, der er egnet til at tage arbejdshumøret fra ikke mindst de unge landmænd. Det synes desværre såre let i store forsamlinger ud over landet at få vedtaget resolutioner, der, om de efterfulgtes af tilsvarende handlinger, ville berede hele samfundet og landbrugs-erhvervet selv uoverskuelige vanskeligheder.

Det er muligt, at enkelte af landbrugets ledere har proklameret landbrugskrisen for tidligt, men i dag er situationen den, at landbruget kæmper med vanskeligheder på to fronter: vore eksportmarkedslande omgiver sig med toldmure og med statsstøtte til deres egne ud over, som vi synes, alle fornuftige grænser. Vi møder på det engelske smørmarked dumpingindsats fra Sverige og Finland. Den virkelig frie prisdannelse sættes ud af kraft, og konkurrence udelukkes. Vi står her omtrent magtesløse i alt fald for nærværende, og mulige fremtidige markedskonstellationer klarer intet problem i dag.

Vender vi os til omkostningsniveauet, står vi også her over for en mur, der synes os uoverstigelig. Medens landbrugets omkostninger er steget — med udgangspunktet 100 i 1949 til i dag 154 ifølge Landøkonomisk Driftsbureaus beregninger — så er indeksen for salgsprisen pr. 1. juli i år kun 104 mod 100 i 1949, og store fald er indtruffet siden juli. Vi kan vel desværre ikke vente, at man ved de nu foregående lønfor-handlinger tager hensyn hertil, selv om dette ville være naturligt.

Man hører så ofte, at husmødrene i byerne ikke kan forstå, hvorfor de billige landbrugspriser ikke slår igennem; de mærker det ikke særlig, siger de. Ja men hvis man et øjeblik vil se på den foreliggende situation, er forholdet det — hvis man skal sige det populært — at fra det øjeblik, landmanden slipper halen på grisen, træder andre beregningsgrundlag i funktion. Så har man det omkostningsniveau, det prisleje,

som ligger på 154, så kommer fragstens stigning, slagtehusets omkostningsstigninger, kontrollens omkostningsstigninger, butikens omkostningsstigninger o. s. v., alt sammen bygget op uden hensyn til faldet i prisen for råvaren, i dette tilfælde grisen.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger i anledning af det forslag til lov og det forslag til folketingsbeslutning, som vi er medforslagsstillere af. En række af de problemer, landbrugets folk rejser, må de klare selv, det tror jeg vil ligge uden for lovgivningsmagtens område.

Jeg vil i øvrigt advare imod, at man fra landbrugets side og set fra det lange løbs synspunkt kræver statsindgreb i den store stil. Staten giver intet uden vederlag, og efter min opfattelse er landbruget det erhverv, der dårligst tåler at give sin frihed fra sig og komme ind under statskontrollens område. Erhvervet kan derimod med rette kræve, at skattepolitikken lægges således til rette, at skatterne kan betales af det, der tjenes. Hertil sigter de forslag, vi fra oppositionens side har ønsket til hurtig forhandling i et udvalg.

Det er klart, at — som der står i bemærkningerne — den sognekommunale beskatningsomlægning må ske over en årrække. Man kan ikke lave artistiske øvelser med den sognekommunale beskatning lige på en gang. Men det haster med amtsbeskatningen. Jo mere skatterne forskydes over på grundværdierne, des sværere bliver det for de mennesker, der skal dyrke jorden. Samfundet kan ikke være tjent med, at en lang række unge, der har etableret sig i de senere år under andre vilkår — og det er dem, det drejer sig om — af skattemæssige grunde bringes i den situation, at det offentlige må gøre udlæg i ejendommene for at få skatterne ind. Det vil samfundsmæssigt set være en skidt forretning. Jeg tror i og for sig, at det er ret begrænset, hvad der fra lovgivningsmagtens side ud over skatterne kan gøres. Vel, hvis dumpingpriser på korn udefra gør det til en tabgivende forretning at dyrke Danmarks jord, har vi også pligt til at værge os herimod fra samfundets side. Men i den nuværende situation er det en uvillig behandling af de her fremsatte forslag, jeg på mit partis vegne anmoder om.